

Αρχική Σελίδα

Menu Page GB

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προσευχητάρι του Αγ. Νεκταρίου

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ

Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν τω βασιλεί ημών Θεώ.

Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν Χριστώ τω βασιλεί ημών Θεώ.

Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν αυτώ Χριστώ τω βασιλεί και Θεώ ημών.

Ψαλμός ργ' (103).

Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον· Κύριε ο Θεός μου, εμεγαλύνθησ σφόδρα. Εξομολόγησιν και μεγαλοπρέπειαν ενεδύσω, αναβαλλόμενος φως ως ιμάτιον. Εκτείνων τον ουρανόν ωσει δέρριν, ο στεγάζων εν ύδασι τα υπερώα αυτού. Ο τιθείς νέφη την επίβασιν αυτού, ο περιπατών επί πτερύγων ανέμων. Ο ποιών τους αγγέλους αυτού πνεύματα και τους λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα. Ο θεμελίων την γην επί την ασφάλειαν αυτής, ου κλιθήσεται εις τον αιώνα του αιώνος. Αβυσσος ως ιμάτιον το περιβόλαιον αυτού, επί των ορέων στήσονται ύδατα. Από επιτιμήσεώς σου φεύξονται, από φωνής βροντής σου δειλιάσουσιν. Αναβαίνουσιν όρη και καταβαίνουσι πεδιά εις τον τόπον, ον εθεμελίωσας αυτά. Όριον έθου, ο ου παρελεύσονται, ουδέ επιστρέψουσι καλύψαι την γην. Ο εξαποστέλλων πηγάς εν φάραγξιν, ανά μέσον των ορέων διελεύσονται ύδατα. Ποτιούουσι πάντα τα θηρία του αγρού, προσδέξονται όναγροι εις δίψαν αυτών. Επ' αυτά τα πετεινά του ουρανού κατασκηνώσει, εκ μέσου των πετρών δώσουσι φωνήν. Ποτίζων όρη εκ των υπερών αυτού· από καρπού των έργων σου χορτασθήσεται η γη. Ο εξανατέλλων χόρτον τοις κτήνεσι και χλόην τη δουλεία των ανθρώπων. Του εξαγαγείν άρτον εκ της γης, και οίνος ευφραίνει καρδίαν ανθρώπου. Του ιλαρύναι πρόσωπον εν ελαίω, και άρτος καρδίαν ανθρώπου στηρίζει. Χορτασθήσονται τα ξύλα του πεδίου, αι κέδροι του Λιβάνου, ας εφύτευσας. Εκεί στρουθία εννοσεύσουσι, του ερωδιού η κατοικία ηγείται αυτών. Όρη τα υψηλά ταις ελάφοις, πέτρα καταφυγή τοις λαγωοίς. Εποίησε σελήνην εις καιρούς, ο ήλιος έγνω την δύσιν αυτού. Έθου σκότος, και εγένετο νυξ· εν αυτή διελεύσονται πάντα τα θηρία του δρυμού. Σκύμνοι ωρυόμενοι του αρπάσαι και ζητήσαι παρά τω Θεώ βρώσιν αυτοίς. Ανέτειλεν ο ήλιος και συνήχθησαν, και εις τας μάνδρας αυτών κοιτασθήσονται. Εξελεύσεται άνθρωπος επί το έργον αυτού και επί την εργασίαν αυτού έως εσπέρας. Ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε· πάντα εν σοφία εποίησας· επληρώθη η γη της κτίσεώς σου. Αύτη η θάλασσα η μεγάλη και ευρύχωρος, εκεί ερπετά, ων ουκ έστιν αριθμός, ζώα μικρά μετά μεγάλων. Εκεί πλοία διαπορεύονται, δράκων ούτος, ον έπλασας εμπαίζειν αυτή. Πάντα προς σε

ΠΟΡΟΙ

Αγία Γραφή

Στατιστική

Multimedia

Φωτογραφίες

Βιβλιογραφία

Αρχείον

Συνδέσεις

Αλληλεγγύ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

Αρχική Σελίδα

Ορθοδοξία

Οικ. Πατριαρχείον

Εκκλησία της
Εστονίας

ΓΛΩΣΣΕΣ

Εστονικά

Γαλλικά

Αγγλικά

Ρωσικά

Φινλανδικά

προσδοκῶσι, δούναί την τροφήν αυτών εις εύκαιρον· δόντος σου αυτοίς συλλέξουσιν. Ανοίξαντός σου την χείρα, τα σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητας, αποστρέψαντος δε σου το πρόσωπον ταραχθήσονται. Αντανελείς το πνεύμα αυτών και εκλείψουσι, και εις τον χουν αυτών έπιστρέψουσιν. Εξαποστελείς το πνεύμα σου και κτισθήσονται, και ανακαινιείς το πρόσωπον της γης. Έτω η δόξα Κυρίου εις τους αιώνας· ευφρανθήσεται Κύριος επί τοις έργοις αυτού. Ο επιβλέπων επί την γην και ποιών αυτήν τρέμειν, ο απτόμενος των ορέων και καπνίζονται. Άσω τω Κυρίω εν τη ζωή μου, ψαλώ τω Θεώ μου έως υπάρχω. Ηδυνθείη αυτώ η διαλογή μου, εγώ δε ευφρανθήσομαι επί τω Κυρίω. Εκλείπειεν αμαρτωλοί από της γης και άνομοι, ώστε μη υπάρχειν αυτούς. Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον.

Και πάλιν.

Ο ήλιος έγνω την δύσιν αυτού· έθου σκότος, και εγένετο νύξ. Ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε· πάντα εν σοφία εποίησας. Δόξα, και νυν. Αλληλούια εκ τρίτου.

Μετά δε το ενδιατάκτον Κάθισμα του Ψαλτηρίου, το Κύριε εκέκραξα εις τον τυχόντα ήχον.

Ψαλμός ρμ' (140).

Κύριε, εκέκραξα προς σε, εισάκουσόν μου, εισάκουσόν μου, Κύριε· Κύριε, εκέκραξα προς σε, εισάκουσόν μου, πρόσχες τη φωνή της δεήσεώς μου, εν τω κεκραγέναι με προς σε· εισάκουσόν μου, Κύριε.

Κατευθυνθήτω η προσευχή μου ως θυμίαμα ενώπιόν σου· έπαρσις των χειρών μου θυσία εσπερινή· εισάκουσόν μου, Κύριε.

Θου, Κύριε, φυλακήν τω στόματί μου και θύραν περιοχής περί τα χείλη μου.

Μη εκκλίνης την καρδίαν μου εις λόγους πονηρίας, του προφασίζεσθαι προφάσεις εν αμαρτίαις.

Συν ανθρώποις εργαζομένοις την ανομίαν, και ου μη συνδυάσω μετά των εκλεκτών αυτών.

Παιδεύσει με δίκαιος εν ελεεί και ελέγξει με, έλαιον δε αμαρτωλού μη λιπανάτω την κεφαλήν μου.

Ότι έτι και η προσευχή μου εν ταις ευδοκίαις αυτών, κατεπόθησαν εχόμενα πέτρας οι κριταί αυτών.

Ακούσονται τα ρήματά μου, ότι ηδύνθησαν· ωσει πάχος γης ερράγη επί της γης, διεσκορπίσθη τα οστά αυτών παρά τον άδην.

Ότι προς σε, Κύριε, Κύριε, οι οφθαλμοί μου· επί σοι ήλπισα, μη αντανέλης την ψυχήν μου.

Φύλαξαν με από παγίδος, ης συνεστήσαντό μοι, και από σκανδάλων των εργαζομένων την ανομίαν.

Πεσούνται εν αμφιβλήστρω αυτών οι αμαρτωλοί· κατά μόνας ειμί εγώ, έως αν παρέλθω.

Ψαλμός ρμα' (141).

Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα, φωνή μου προς Κύριον εδεήθην.

Εκχεώ ενώπιον αυτού την δέησίν μου, την θλίψιν μου ενώπιον αυτού απαγγελώ.

Εν τω εκλείπειν εξ εμού το πνεύμα μου, και συ έγνως τας τρίβους μου.
Εν οδώ ταύτη, η επορευόμην, έκρυσαν παγίδα μοι.
Κατενόουν εις τα δεξιά και επέβλεπον, και ουκ ην ο επιγινώσκων με.
Απώλετο φυγή απ' εμού και ουκ έστιν ο εκζητών την ψυχήν μου.
Εκέκραξα προς σε, Κύριε, είπα· συ ει η ελπίς μου, μερίς μου ει εν γη ζώντων.
Πρόσχες προς την δέησίν μου, ότι εταπεινώθην σφόδρα.
Ρύσαι με εκ των καταδικόντων με, ότι εκραταιώθησαν υπέρ εμέ.
Εξάγαγε εκ φυλακής την ψυχήν μου, του εξομολογήσασθαι τω ονόματι σου.
Εμέ υπομενούσι δίκαιοι, έως ου ανταποδώς μοι.
Ψαλμός ρκθ'(129).
Εκ βαθέων εκέκραξά σοι, Κύριε, Κύριε, εισάκουσον της φωνής μου.
Γενηθήτω τα ώτα σου προσέχοντα εις την φωνήν της δεήσεώς μου.
Από του επομένου στίχου άρχονται τα στιχηρά της ημέρας.
Εάν ανομίας παρατήρησης, Κύριε, Κύριε, τις υποστήσεται; ότι παρά σοι ο ιλασμός εστίν.

Ένεκεν του ονόματός σου υπέμεινά σε, Κύριε, υπέμεινεν η ψυχή μου εις τον λόγον σου, ήλπισεν η ψυχή μου επί τον Κύριον.
Από φυλακής πρωίας μέχρι νυκτός, από φυλακής πρωίας ελπισάτω Ισραήλ επί τον Κύριον.
Ότι παρά τω Κυρίω το έλεος και πολλή παρ' αύτω λύτρωσις, και αυτός λυτρώσεται τον Ισραήλ εκ πασών των ανομιών αυτού.
Ψαλμός ρις' (116).
Αινείτε τον Κύριον, πάντα τα έθνη, επαινέσατε αυτόν, πάντες οι λαοί.
Ότι εκραταιώθη το έλεος αυτού εφ' ημάς, και η αλήθεια του Κυρίου μένει εις τον αιώνα.
Δόξα, και νυν.
Μετά δε τους Ψαλμούς καί τα στιχηρά, ψάλλεται η επιλύχνιος ευχαριστία.
Φως ιλαρόν αγίας δόξης αθανάτου Πατρός, ουρανού, αγίου, μάκαρος, Ιησού Χριστέ, ελθόντες επί την ηλίου δύσιν, ιδόντες φως εσπερινόν, υμνούμεν Πατέρα, Υιόν, και άγιον Πνεύμα, Θεόν. Άξιόν σε εν πάσι καιροίς υμνείσθαι φωναίς αισίαις, Υιέ Θεού, ζωήν ο διδούς· διό ο κόσμος σε δοξάζει.
Είτα το προκείμενον της ημέρας.
Τη Κυριακή εσπέρας. Ήχος πλ. δ'
Ιδού δη ευλογείτε τον Κύριον, πάντες οι δούλοι Κυρίου.
Στίχ. Οι εστώτες εν οίκω Κυρίου, εν αυλαίς οίκου Θεού ημών.
Τη Δευτέρα εσπέρας. Ήχος δ'.
Κύριος εισακούσεται μου εν τω κεκραγέναι με προς αυτόν.
Στίχ. Εν τω επικαλείσθαι με εισήκουσάς μου, ο Θεός της δικαιοσύνης μου.
Τη Τρίτη εσπέρας. Ήχος α'.

Το έλεός σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τας ημέρας της ζωής μου.

Στίχ. Κύριος ποιμαίνει με και ουδέν με υστερήσει.

Τη Τετάρτη εσπέρας. Ήχος πλ. α'.

Ο Θεός, εν τω ονόματι σου σώσον με, και εν τη δυνάμει σου κρινείς με.

Στίχ. Ο Θεός εισάκουσον της προσευχής μου.

Τη Πέμπτη εσπέρας. Ήχος πλ. β'.

Η βοήθειά μου παρά Κυρίου, του ποιήσαντος τον ουρανόν και την γην.

Στίχ. Ήρα τους οφθαλμούς μου εις τα όρη, όθεν ήξει η βοήθειά μου.

Τη Παρασκευή εσπέρας. Ήχος βαρύς.

Ο Θεός αντιλήπτωρ μου ει, το έλεος σου προφθάσει με.

Στίχ. Εξελού με εκ των εχθρών μου, ο Θεός.

Είτα την ευχήν ταύτην.

Καταξίωσον, Κύριε, εν τη εσπέρα ταύτη, αναμαρτήτους φυλαχθήναι ημάς. Ευλογητός ει, Κύριε ο Θεός των πατέρων ημών, και αινετόν και δεδοξασμένον το όνομά σου εις τους αιώνας. Αμήν. Γένοιτο, Κύριε, το έλεός σου εφ' ημάς, καθάπερ ηλπίσαμεν επί σε. Ευλογητός ει, Κύριε, δίδαξόν με τα δικαιώματά σου. Ευλογητός ει, Δέσποτα, συνέτισόν με τα δικαιώματά σου. Ευλογητός ει, Άγιε, φώτισόν με τοις δικαιώμασί σου. Κύριε, το έλεος σου εις τον αιώνα· τα έργα των χειρών σου μη παρίδης. Σοι πρέπει αίνος, σοι πρέπει ύμνος, σοι δόξα πρέπει, τω Πατρί και τω Υιώ και τω αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Είτα τα Απόστιχα, εν οις λέγομεν στίχους.

Στίχ. α'. Προς σε ήρα τους οφθαλμούς μου, τον κατοικούντα εν τω ουρανώ. Ιδού ως οφθαλμοί δούλων εις χείρας των κυρίων αυτών, ως οφθαλμοί παιδίσκης εις χείρας της κυρίας αυτής, ούτως οι οφθαλμοί ημών προς Κύριον τον Θεόν ημών, έως ου οικτειρήσαι ημάς.

Στίχ. β'. Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημάς, ότι επί πολύ επλήσθημεν εξουδενώσεως, επί πλείον επλήσθη η ψυχή ημών· το όνειδος τοις ευθηνούσι και η εξουδένωσις τοις υπερηφάνοις.

Δόξα, και νυν.

Είτα την ωδήν Συμεών του θεοδόχου (Λουκ. β' 29).

Νυν απολύεις τον δούλον σου, Δέσποτα, κατά το ρήμα σου εν ειρήνη, ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου, ο ητοιμάσας κατά πρόσωπον πάντων των λαών, φως εις αποκάλυψιν εθνών και δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ημών. Το απολυτίκιον της εορτής ή της ημέρας. Δόξα, και νυν. Θεοτοκίον και απόλυσις.

MYRIOBIBLOS

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

[Back](#)

